

Žalm 131

Autor přípravy

[Lubomír Kabíček](#)

Velikým kazem našeho duchovního života je nedostatek pokory. V dnešním žalmu je nedostatek vyjádřen trojím obratem. Domýšlivé srdce, povýšený pohled, honba za velkými věcmi, které nám nenáleží (Kra-lická).

Pýcha je v bibli takovým hříchem, že jej katolíci uvádějí jako první ze sedmi smrtelných hříchů. Způsobila Adamův pád na počátku bible. Znamenala pokušení být jako Bůh, být něčím víc, než člověku náleží. Pýcha se nás lehce zmocní, ani to nepozorujeme. A je často horší, než pýcha nevěřících.

V bibli jsou příkladem pýchy farizeové. Co se s nimi Ježíš nabojuje a stále je musí napomínat. Jiných lidí je mu spíše líto, že jsou jako ovce, které nemají pastýře. Říká jim: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, já vám dám odpočínutí (Mt 11,28).“ Právě věřící člověk se snadno domnívá, že je lepší než ostatní, začne být na to hrdý a myslí si, že proto bude mít u Boha protekci.

Tato poutní píseň je připisována Davidovi. Nejlépe věděl, že se nemá čím chlubit. Také Pavel píše v epištole Galatským, že se můžeme chlubit jenom křížem Ježíše Krista, na němž on - kvůli naší pýše - zemřel. Proto nám sluší pokora. „Co máš, ještě bys nevzal? A když jsi vzal, proč se chlubiš, jako bys nevzal?, píše v 1. epištole Korintským (4, 7). Bojuje v ní s těmi, kteří si mysleli, že jsou zbožnější, než druzí, že jen oni mají Ducha svatého, když mluvili jazyky. Žalmista však nemá domýšlivé srdce ani povýšený pohled a nežene se za věcmi vyššími než mu náleží(v.1).“, za tím co je okázalé, nejde mu o efekt. A také i my máme vždycky vědět, že Bůh pro nás je a zůstane vždycky tajemstvím. Víme o něm jen to, co nám zjevil, jsme odkázáni na jeho milost. Luther říkal: „Jsme žebráci před Bohem, naše ruce jsou vždycky prázdné.“

Sám sebe žalmista srovnává s nemluvnátkem, které pláče, když má hlad. Je ve všem odkázáno na maminku. Přestává plakat, když je nakoje-no, když je odstaveno od mateřského prsu. To odstavení (Kralická) můžeme chápat spíš jako skončení aktuálního kojení, než jako přechod na normální stravu. (Hebrejské slovo umožňuje obojí překlad.) Důležité je, že dítě, v tu chvíli kdy je nakojeno, už nemá hlad, je spokojené. Cho-vám se klidně a tiše.jako odstavené dítě u své matky, jako odstavené, nakojené dítě je ve mně má

duše (v.2). Žalmista není pyšný, považuje se za malé dítě před Bohem. Nemá ambice, nečeká odměnu za svou skromnost. Stačí mu stav duše v pokoji. Nemá vysoké srdce, jeho duše ho už nebolí. Duše v bibli, to je naše lidská identita, moje vnitřní já. Něco úžasně křehkého. Mohu se radovat, že už nežiji v rozporu sám se sebou. Odevzdal jsem se do Božího vedení. I Ježíš dává děti za příklad svým učedníkům. „Nechce děti a nebraňte jim jít ke mně; neboť takovým patří království nebeské“ (Mt 19,14).

Jan Karafiát, autor Broučků, ukázal na Broučkově neposlušnosti, že děti nejsou bez hříchu, nejsou „drobná neviňátka.“ A přece jsou nám vzorem v tom, že vědí, jak jsou odkázány na svou matku i otce. Dítě čeká na matku. Teprve u ní se ztiší. Tak i my máme čekat na Hospodina (v.3). Kéž to dovedeme a učíme se od našich dětí, jak velice Pána Boha potřebujeme. Čekat na Hospodina znamená čekat na další jeho záchranný zásah, na jeho nové spasení. Čekáme i ve chvíli své smrti na jeho nový stvořitelský čin, až jednou z našich rozpadlých těl vzejde nový život, abychom s ním žili věčně v jeho království.

Otče náš nebeský, tvá péče a starost o nás je starostlivá péče dobrého Otce i matky. To, co zakoušejí malé děti, zakoušíme i my, když v tebe věříme. Jsme na tebe cele odkázáni.

Utišíme se, naše srdce se uklidní, když nás nakojíš mlékem svého slova. Děkujeme ti za to, že tak činiš. Čekáme jako Izrael na tebe

Amen.

Liturgické období

[Poutní písně](#)

edice

23

[stáhnout PDF](#)